

Sygn. akt I Ca 431/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 stycznia 2018 r.

Sąd Okręgowy w Łomży I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący:	Andrzej Kordowski (spr.)
Sędziowie:	Eugeniusz Dąbrowski Krzysztof Adamiak
Protokolant:	Ewa Miciura

po rozpoznaniu w dniu 18 stycznia 2018 r. w Łomży

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) S.A. w W.

przeciwko M. S.

o ustalenie

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego w Grajewie

z dnia 13 października 2017 r. sygn. akt I C 727/15

I. apelację oddala;

II. zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 1800 złotych tytułem zwrotu kosztów instancji odwoławczej.

Eugeniusz Dąbrowski Andrzej Kordowski Krzysztof Adamiak

Sygn. akt I Ca 431/17

UZASADNIENIE

Powódka (...) S.A. z siedzibą w W. wniosła o ustalenie od dnia wniesienia powództwa nieistnienia obowiązku zapłaty przez powódkę na rzecz pozwanego M. S. renty wyrównawczej w kwocie 1.170 zł miesięcznie, płatnej z góry do 10-go dnia każdego kolejnego miesiąca, poczynając od sierpnia 2006 r., z ustawowymi odsetkami w przypadku uchybienia płatności którejkolwiek raty, wynikającego z prawomocnego wyroku Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 4 lipca 2007 r., wydanego w sprawie I ACa 619/06. W treści pozwu strona powodowa wskazała, że nastąpiła istotna zmiana

stosunków w odniesieniu do stanu, w jakim orzekano o rencie, na okoliczność czego przedstawiła szereg dowodów i twierdzeń.

Pozwany M. S. w odpowiedzi na pozew wniósł o oddalenie powództwa w całości. Twierdził, że przesłanki, przy których zaistnieniu zasądzona została renta odszkodowawcza nie uległy zmianie, a w szczególności poprawie, na okoliczność czego przedstawił szereg dowodów i twierdzeń (k. 105-107).

Sąd Rejonowy w Grajewie wyrokiem z dnia 13 października 2017 r., sygn. akt I C 727/15 oddalił powództwo, zasądził od pozwanego (...) S.A. w W. na rzecz powoda M. S. kwotę 2.417 złotych (dwa tysiące czterysta siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu; nakazał zwrócić powodowi (...) S.A. w W. kwotę 732,72 złotych (siedemset trzydzieści dwa złote siedemdziesiąt dwa grosze) zapisaną pod pozycją 500003422791 księgi sum na zlecenie Sądu Rejonowego w Łomży tytułem niewykorzystanej zaliczki.

U podstaw rozstrzygnięcia Sądu Rejonowego leżał, następujący stan faktyczny:

Wyrokiem Sądu Okręgowego w Łomży z dnia 28 lipca 2006 r., sygn. akt I C 39/06, zmienionym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 4 lipca 2007 r., sygn. akt I ACa 619/06 zasądzono od powódki na rzecz pozwanego rentę odszkodowawczą w kwocie 1.170 zł miesięcznie, płatną z góry do dnia 10-tego każdego kolejnego miesiąca, poczynając od 1 sierpnia 2006 r. z ustawowymi odsetkami w przypadku uchybienia terminu płatności którejkolwiek z rat, aż do dnia zapłaty.

W dniu 1.06.2012 r. pozwany rozpoczął pracę w Zakładzie (...) w G.. Stosunek pracy został nawiązany w wyniku umowy o pracę zawartej w dniu 31.05.2012 r. w wymiarze pełnego wymiaru czasu pracy. Umowa została zawarta na czas nieokreślony. Aktualnie M. S. otrzymuje miesięcznie wynagrodzenie ok. 2.460 zł brutto, poza dodatkiem za wysługę lat. Pozwany jest radnym miasta G. i otrzymuje z tego tytułu dietę (świadczenie) w wysokości ok. 800 zł – 1000 zł miesięcznie. Obecnie u M. S. występują ograniczenia w funkcjonowaniu, które stanowiły podstawę do zasądzenia renty wyrównawczej. Pozwany może wykonywać prace związane z chodzeniem, jednakże z ograniczeniem, w związku ze zmianami chorobowymi stawu biodrowego i kolanowego lewego. Proces leczenia pozwanego nie jest w pełni zakończony.

W związku ze stanem zdrowia M. S. uczęszcza na basen, siłownię; korzysta także z pomocy małżonki, jednakże w nieznacznym zakresie - masażu. Pozwany ma kontakt z lekarzem. Przeciętne wynagrodzenie w drugim kwartale 2017 r. wyniosło ok. 4.220 zł.

W tak ustalonym stanie faktycznym powództwo wg Sądu Rejonowego nie zasługiwało na uwzględnienie, bowiem w sprawie nie nastąpiła zmiana stosunków uzasadniająca żądanie ustalenia nieistnienia obowiązku zapłaty renty, ewentualnie należy dokonać modyfikacji jej wysokości.

Sąd Rejonowy wskazał, że zgodnie z art. 189 k.p.c. - powód może żądać ustalenia przez sąd istnienia lub nieistnienia stosunku prawnego lub prawa, gdy ma w tym interes prawny, stosownie zaś do art. 907 § 2 k.c. - jeżeli obowiązek płacenia renty wynika z ustawy, każda ze stron może w razie zmiany stosunków żądać zmiany wysokości lub czasu trwania renty, chociażby wysokość renty i czas jej trwania były ustalone w orzeczeniu sądowym lub w umowie. Ponadto podkreślił, że w orzecznictwie sądowym wskazuje się, że zmiana stosunków w rozumieniu ww. przepisu dotyczy sytuacji osobistej (np. odzyskanie sprawności organizmu) i majątkowej (np. podjęcie pracy) podmiotu uprawnionego do renty, a także zjawisk o charakterze obiektywnym (np. istotny spadek zmiany siły nabywczej pieniądza), zaś w sprawie o zmianę, ew. ustalenie nieistnienia obowiązku zapłaty renty sąd jest związany zasadą, jak i stopniem odpowiedzialności dłużnika (art. 362 k.c.).

Sąd Rejonowy podkreślił, że z akt sprawy I C 39/06 wynika, że pozwany przyczynił się do szkody w 10% (k. 301 akt I C 39/06), a w wyniku zdarzenia komunikacyjnego z maja 2003 r. zaistniały trzy istotne okoliczności, wskazane w art. 444§ 2 k.c. które nadal są aktualne. Strona pozwana utraciła częściowo zdolność do pracy zarobkowej, zwiększyły się jej potrzeby i zmniejszyły widoki powodzenia na przyszłość.

W ocenie Sądu Rejonowego pozwany – gdyby nie zdarzenie komunikacyjne – realnie mógłby uzyskiwać dochód odpowiadający przeciętnemu wynagrodzeniu w drugim kwartale 2017 r., tj. ok. 4.220 zł (3.000 zł netto). Stan zdrowia pozwanego zaś ogranicza wybór pracy, a wypadek komunikacyjny wpłynął negatywnie na jego wykształcenie. Aktualnie stan zdrowia pozwanego w sposób znaczący ogranicza wybór pracy. Obecny stan zdrowia pozwanego został zawarty w opinii biegłego lekarza (k. 202-209), która nie była kwestionowana przez strony procesu. Sąd Rejonowy wskazał, że potrzeby pozwanego wyniku zdarzenia komunikacyjnego zwiększyły się, konieczne są masaże, korzystanie z basenu, siłowni, częstych wizyt u lekarzy. Tym samym w ocenie Sądu Rejonowego potrzeby pozwanego zwiększyły się co najmniej o kwotę ok 400 zł.

Aktualny dochód pozwanego, poza otrzymywaną rentą odszkodowawczą, związany jest z pracą w Zakładzie (...) w G. – ok. 1.800 zł netto (brutto – 2.460 zł) i kwotą ok. 900 zł miesięcznie z tytułu piastowania stanowiska radnego.

W ocenie Sądu Rejonowego do aktualnie uzyskiwanego przez pozwanego dochodu, stanowiącego podstawę ustalenia czy doszło do zmiany stosunków w rozumieniu art. 907 § 2 k.c., nie należy doliczać świadczenia uzyskiwanego przez pozwanego w wyniku piastowania stanowiska radnego, bowiem dieta jest świadczeniem o charakterze publicznoprawnym, rekompensującym ewentualnie utracone korzyści lub poniesione koszty.

W ocenie Sądu Rejonowego wskazane okoliczności wskazują, że brak jest podstaw do ustalenia, że obowiązek zapłaty renty wyrównawczej nie istnieje, ewentualnie należy dokonać jej zmniejszenia. Mając powyższe na uwadze orzekł jak w punkcie 1 wyroku; o kosztach orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c.; sąd zwrócił stronie powodowej kwotę 732,72 zł tytułem niewykorzystanej zaliczki.

Apelację od powyższego wyroku wniósł pełnomocnik powódki.

Zaskarżył on powyższy wyrok w całości. Skarżonemu rozstrzygnięciu zarzucił:

I. naruszenie przepisów postępowania, które miało istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku, tj.:

1. przepisu art. 233 § 1 k.p.c. poprzez:

a. błędną, sprzeczną z zasadami logiki i doświadczenia życiowego ocenę materiału dowodowego, tj. polegającą na przyjęciu, że w niniejszej sprawie nie doszło do istotnej zmiany stosunków, uzasadniających uwzględnienie powództwa, podczas gdy z materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie wprost wynika, że obecny stan zdrowia Pozwanego, w porównaniu ze stanem po wypadku, uległ bardzo znaczącej poprawie, Pozwany w chwili obecnej jest osobą w pełni samodzielną prowadzącą aktywny tryb życia, pracującą zawodowo, co w sposób oczywisty czyni powództwo uzasadnionym;

b. błędną sprzeczną z zasadami logiki i doświadczenia życiowego ocenę materiału dowodowego polegającą na przyjęciu, że stan zdrowia Pozwanego nie poprawił się, zaś utrata możliwości zarobkowych i zmniejszenie widoków na przyszłość mają charakter trwały, co uzasadnia oddalenie powództwa, podczas gdy obecny stan zdrowia Pozwanego pozwala mu na w pełni samodzielną egzystencję, pracę zawodową jak również podejmowanie aktywności sportowej, co w sposób jednoznaczny czyni powództwo uzasadnionym;

c. błędną sprzeczną z zasadami logiki i doświadczenia życiowego ocenę materiału dowodowego polegającą na uznaniu, że Pozwany - gdyby nie uległ wypadkowi - obecnie byłby zatrudniony w służbie celnej oraz otrzymywałby miesięczne wynagrodzenie w wysokości ok. 3.000,00 zł netto, w związku z czym aktualnie uzyskiwane przez Pozwanego zarobki są niższe od hipotetycznych miesięcznych dochodów, jakie otrzymywałby Pozwany, podczas gdy okoliczność, zgodnie z którą Pozwany miał niejako zagwarantowaną pracę w zawodzie celnika, jak również wysokość wynagrodzenia, jakie otrzymywałby z tego tytułu nie została przez Pozwanego w żaden sposób udowodniona;

d. błędną sprzeczną z zasadami logiki i doświadczenia życiowego ocenę materiału dowodowego polegającą na uznaniu, że potrzeby Pozwanego zwiększyły się w sposób znaczący, co związane jest z korzystaniem z basenu, siłowni, wizytami

u lekarzy, czy też masażami, podczas, gdy aktywności takie jak basen, czy siłownia są typowymi czynnościami wykonywanymi przez osoby zdrowe (najczęściej z własnej woli odpłatnie) w związku z prowadzeniem zdrowego trybu życia i dbaniem o zdrowie, a ponadto Pozwany nie wykazał, aby w dalszym ciągu musiał korzystać z regularnych wizyt u lekarzy, czy innych zabiegów, a zwłaszcza nie wykazał, czy i ewentualnie jakie wydatki z tego tytułu ponosi;

e. błędną sprzeczną z zasadami logiki i doświadczenia życiowego ocenę materiału dowodowego polegającą na uznaniu, że Pozwany uzyskuje obecnie dochód w wysokości 1800 zł netto, podczas, gdy z załączonych do odpowiedzi na pozew deklaracji podatkowych Pozwanego za lata 2012-2014, a także z oświadczenia majątkowego Pozwanego wynika, że dochód ten jest znacznie wyższy.

2. przepisu art. 328 § 2 k.p.c. poprzez sporządzenie uzasadnienia do wyroku, które nie zawiera wymienionych we wskazanym przepisie elementów, co w sposób istotny utrudnia kontrolę prawidłowości wydanego przez Sąd Rejonowy wyroku, tj. poprzez niewskazanie, faktów, które sąd uznał za udowodnione, dowodów, na których się oparł, i przyczyn, dla których innym dowodom odmówił wiarygodności i mocy dowodowej, w szczególności poprzez brak jakiegokolwiek odniesienia się do zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego w postaci opinii biegłego oraz zeznań świadka J. M., co uniemożliwia ustalenie, czy przedmiotowe dowody zostały przez Sąd uwzględnione (ewentualnie w jakim stopniu), czy też nie zasługiwały na uwzględnienie i z jakich powodów Sąd I instancji tych dowodów ewentualnie nie uwzględnił;

II. naruszenie prawa materialnego tj.

1. przepisu art. 907 § 2 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 roku - Kodeks cywilny (dalej: „k.c.”) poprzez jego błędną wykładnię i uznanie, że w przedmiotowej sprawie nie doszło do zmiany stosunków, która uzasadniałaby wystąpienie przez Powódkę z roszczeniem, a w konsekwencji nieuwzględnienie przez Sąd powództwa, podczas gdy w niniejszej sprawie, obecny stan zdrowia Pozwanego, który był główną przyczyną i powodem przyznania mu renty po wypadku, umożliwia mu normalne funkcjonowanie bez istotnych ograniczeń, co skutkować powinno uwzględnieniem przez Sąd powództwa oraz ustaleniem nieistnienia obowiązku płacenia przez Powódkę dalszej renty wyrównawczej na rzecz Pozwanego.

Mając na uwadze podniesione wyżej zarzuty, wniósł o uwzględnienie apelacji oraz zmianę zaskarżonego wyroku poprzez ustalenie nieistnienia obowiązku zapłaty przez Powódkę na rzecz Pozwanego renty wyrównawczej, a w konsekwencji także zmianę rozstrzygnięcia w zakresie kosztów postępowania przed Sądem I instancji, o zasądzenie od Pozwanego na rzecz Powódki kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych, ewentualnie o uchylenie wyroku oraz przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, pozostawiając temu Sądowi rozstrzygnięcie o kosztach postępowania apelacyjnego

a ponadto o zasądzenie od Pozwanego na rzecz Powódki kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja powódki jest bezzasadna.

Sąd I instancji w sposób prawidłowy ustalił stan faktyczny w oparciu o zgromadzone dowody, a dokonując ich oceny nie przekroczył granic swobodnej oceny dowodów. Sąd Okręgowy ustalenia te w całej rozciągłości podziela i czyni je własnymi. Sąd I instancji zastosował również w sposób prawidłowy przepisy prawa materialnego.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że zgodnie z art. 907 § 2 k.c. jeżeli obowiązek płacenia renty wynika z ustawy, każda ze stron może w razie zmiany stosunków żądać zmiany wysokości lub czasu trwania renty, chociażby wysokość renty i czas jej trwania były ustalone w orzeczeniu sądowym lub w umowie. Przytoczony przepis, jak wynika wyraźnie w jego treści, przewiduje odstępstwo od zasady materialnej prawomocności wyroków i materialnej skuteczności ugód, w zakresie określenia wysokości i czasu trwania renty (por. uchwałę 7 sędziów Sądu Najwyższego - zasadę prawną z dnia

18 października 1972 r., III PZP 25/72, OSNC 1973, nr 3, poz. 38). Związanie prawomocnym wyrokiem lub zawartą ugodą dotyczy, w świetle zgodnego orzecznictwa Sądu Najwyższego, jedynie zasady odpowiedzialności dłużnika i stopnia tej odpowiedzialności, w tym przyczynienia się poszkodowanego do szkody.

Ocena przesłanek zastosowania art. 907 § 2 k.c. wymaga uwzględnienia charakteru renty przewidzianej w art. 444 § 2 k.c. Renta ta, nazywana wyrównawczą lub uzupełniającą, ma na celu naprawienie szkody przyszłej o charakterze ciągłym (trwałym); przysługuje w wypadku szkody na osobie, a zobowiązanie dłużnika, wynikające z przepisów o czynach niedozwolonych, jest zobowiązaniem niepieniężnym ze świadczeniem pieniężnym. Przy jednostkowych tylko wypowiedziach odmiennych, w piśmiennictwie i orzecznictwie przyjmuje się zgodnie, że renta wyrównawcza przysługująca na podstawie art. 444 § 2 k.c. ma charakter odszkodowawczy, kompensacyjny (por. m.in. uchwałę składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 17 czerwca 1963 r., III Co 38/62, OSPiKA 1965, Nr 9, poz. 196 i wyrok z dnia 13 grudnia 1999 r., I CKN 832/99, niepubl.). Szkada powstała w związku z uszkodzeniem ciała, podlegająca naprawieniu na podstawie art. 444 § 2 k.c., może polegać między innymi na całkowitej lub częściowej utracie zdolności do pracy, której następstwem są gospodarcze skutki szkody na osobie, wyrażające się w nieosiąganiu zarobków (utracie korzyści), jakie poszkodowany mógłby uzyskać nie doznawszy uszkodzenia ciała.

Znaczenie zwrotu "zmiana stosunków" w rozumieniu art. 907 § 2 k.c. należy odnieść do faktów, które w świetle przepisów stanowiących podstawę zasądzenia renty mają znaczenie dla ustalenia jej rozmiaru i czasu trwania. W wypadku renty zasądzonej na podstawie art. 444 § 2 k.c. nowe okoliczności stanowiące podstawę stwierdzenia zmiany stosunków mogą dotyczyć zarówno sfery osobistej uprawnionego do renty lub zobowiązanego z tego tytułu, jak i zjawisk o charakterze obiektywnym, przy czym w każdym z tych wypadków decydujące znaczenie mają ich gospodarcze następstwa.

Przy tym podkreślić należy, że charakterem normy z art. 444 § 2 k.c. jest, że odszkodowanie w formie renty ma wynagrodzić szkodę przyszłą. Siłą rzeczy przeto sąd określając jej rozmiar musi opierać się na danych hipotetycznych. Przewidywania mogą się nie spełnić, a wówczas ustalona orzeczeniem sądowym renta przestaje być adekwatna do szkody (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 kwietnia 2014 r., II PK 191/13; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 2 kwietnia 2014 r., IV CSK 444/13, uchwała Sądu Najwyższego z dnia 6 sierpnia 1991 r., III CZP 66/91). Przy tym dla uwzględnienia powództwa o zmianę wysokości i czasu trwania renty konieczne jest wykazanie w procesie zmiany stosunków, a ciężar udowodnienia koniecznych przesłanek zgłoszonego w pozwie żądania spoczywa na powodzie (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 marca 1976 r., III PRN 4/76).

W niniejszej sprawie powód, domagając się uchylenia obowiązku rentowego nałożonego na niego wyrokiem Sądu Okręgowego w Łomży w sprawie o sygn. akt I C 39/06 z dnia 28.07.2006 r., zmienionym następnie wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Białymstoku w sprawie o sygn. akt I ACa 619/06 z dnia 4.07.2007 r. względem pozwanego M. S. , podnosił, iż wyłączną podstawą przyznania pozwanemu renty było utrata zdolności do wykonywania zawodu oraz utrata szans życiowych, co było związane bezpośrednio z jego stanem zdrowia bezpośrednio po wypadku. W ocenie powoda okoliczność, że pozwany obecnie pracuje, jest radnym, porusza się sprawnie, bez konieczności użycia kul pachowych, nie używa stabilizatora, czy ortezy, czyni niezasadnym dalsze ponoszenie obowiązku rentowego.

Kwestią o decydującym znaczeniu dla oceny roszczenia powoda było zatem ustalenie, czy w niniejszej sprawie zaistniała taka zmiana stosunków, która uzasadniałaby żądanie zmiany wysokości renty tak, aby, powództwo o uchylenia obowiązku rentowego było uzasadnione.

Sąd Rejonowy trafnie jednak uznał, iż w niniejszej sprawie stosunki decydujące o przyznaniu renty na zwiększone potrzeby nie uległy zmianie w taki sposób, że potrzeby te nie występują, a renta utraciła swoje podstawy. Mając na uwadze treść uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego w Łomży z dnia 28.07.2006 r. w sprawie o sygn. akt I C 39/06, wskazać należy, iż przyznanie renty było uzasadnione zwiększeniem potrzeb pozwanego na skutek uszkodzenia ciała i trwałego rozstroju zdrowia wywołanego wypadkiem komunikacyjnym. Długotrwałe leczenie pozwanego nie było jeszcze zakończone, było kontynuowane. Sąd Okręgowy w Łomży wskazał, że trudno jest przewidzieć jakich zabiegów leczniczych będzie on (pозwany) wymagał w przyszłości.

Zgodzić się należy ze skarżącym, że w chwili obecnej nie istnieją już okoliczności, które uzasadniały w ocenie Sądu Okręgowego w Łomży przyznanie renty. Podkreślenia jednak wymaga, że – rozważając istnienie podstaw do uchylenia renty konieczne jest branie pod uwagę wszystkich aspektów zmian w istniejących stosunkach (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 grudnia 2004 r. V CK 302/04). Należy zatem również wziąć pod rozwagę nie tylko okoliczności, które stanowiły podstawę przyznania renty, ale także nowe okoliczności, które uzasadniają jej przyznanie. Odpadnięcie przyczyn, będących podstawą przyznania renty i jednocześnie pojawienie się nowych okoliczności, uzasadniających rentę, nie daje podstaw do uchylenia obowiązku powoda.

Mając powyższe na uwadze należało uznać, że okoliczność, że pozwany podjął pracę zarobkową, pełni funkcję radnego Miasta G., prowadzi aktywny tryb życia: prowadzi samodzielnie samochód jak i podróżuje jako pasażer nie stanowi okoliczności mającej dowodzić nieistnienia zwiększonych potrzeb pozwanego, a tym samym nieistnienia stosunków uzasadniających przyznanie renty, a co za tym idzie zmiany stosunków, relewantnej z punktu widzenia art. 907 § 2 k.c. Przyjąć należy za Sądem Rejonowym, że potrzeby pozwanego w wyniku zdarzenia komunikacyjnego, zwiększyły się w sposób znaczący, co jest związane z korzystaniem z basenu, siłowni, wizytami u lekarzy czy też masażami. Podkreślenia przy tym wymaga, że Sąd był związany żądaniem pozwu, a mianowicie uchyleniem obowiązku zapłaty renty wyrównawczej, a nie zmniejszaniem jej wysokości.

Ustalenia Sądu Rejonowego znajdują oparcie w zeznaniach pozwanego, opinii biegłych. oraz dokumentacji medycznej. Pozwany zeznał, że leczenie nie zostało zakończone. Korzysta on z siłowni w związku z zaleceniem lekarza. W tej formie właśnie jest prowadzona rehabilitacja.

W ocenie Sądu Okręgowego w niniejszej sprawie nie zostało udowodnione przez stronę powodową zaistnienie takiej zmiany stosunków, które by uzasadniało, uchylenie obowiązku wypłacania renty. Zwiększone potrzeby pozwanego – obecnie inne niż brane pod uwagę przez Sąd Okręgowy w Łomży w sprawie I C 39/06 – w dalszym ciągu uzasadniają spoczywający na powodzie obowiązek rentowy. Zgodnie bowiem z art. 444 § 2 k.c. jeżeli poszkodowany utracił całkowicie lub częściowo zdolność do pracy zarobkowej albo jeżeli zwiększyły się jego potrzeby lub zmniejszyły widoki powodzenia na przyszłość, może on żądać od zobowiązanego do naprawienia szkody odpowiedniej renty.

W konsekwencji, uznać należało za niezasadny sformułowany w apelacji zarzut naruszenia prawa procesowego w postaci art. 233 § 1 k.p.c. Zgodnie z art. 233 k.p.c., wiarygodność i moc dowodów Sąd ocenia według swego przekonania na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Jeżeli z określonego materiału dowodowego Sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów i musi się ostać, choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego, dawały się wysnuć wnioski odmienne. Tylko w przypadku, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub, gdy wnioskowanie sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo, wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowoskutkowych, to przeprowadzona przez sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona (tak m.in. Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 27 września 2002 r., II CKN 817/00, LEX nr 56906). Zaakcentować jednocześnie trzeba, że zarzucenie naruszenia zasady swobodnej oceny dowodów może polegać tylko na podważeniu podstaw tej oceny z wykazaniem, że jest ona rażąco wadliwa lub oczywiście błędna (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 kwietnia 2004 r., sygn. akt IV CK 274/03, LEX nr 164852). Skuteczne postawienie zarzutu naruszenia przez sąd przepisu art. 233 § 1 k.p.c. wymaga wykazania, że sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego, to bowiem może być jedynie przeciwstawione uprawnieniu sądu do dokonywania swobodnej oceny dowodów. (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 7 czerwca 2006 r., sygn. akt I ACa 1407/05, LEX nr 278415). W szczególności skarżący powinien wskazać, jakie kryteria oceny naruszył sąd przy ocenie konkretnych dowodów, uznając brak ich wiarygodności i mocy dowodowej lub niesłuszne im je przyznając (tak Sąd Najwyższy m. in. w orzeczeniach z dnia: 23 stycznia 2001 r., IV CKN 970/00, LEX nr 52753, 12 kwietnia 2001 r., II CKN 588/99, LEX nr 52347, 10 stycznia 2002 r., II CKN 572/99, LEX nr 53136). Na płaszczyźnie procesowej, skuteczność zarzutu dokonania przez Sąd I instancji błędnych ustaleń faktycznych, uzależniona jest od wykazania, iż Sąd ten wadliwie ocenił zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, a

tym samym naruszył art. 233 § 1 k.p.c. Tym samym, niewystarczające jest przekonanie skarżącego o innej, niż przyjął to Sąd I instancji, doniosłości poszczególnych dowodów w sprawie i ich odmiennej ocenie niż ocena Sądu Rejonowego.

Odnosząc się do wywiedzionego w apelacji zarzutu naruszenia prawa procesowego tj. art. 328 § 2 kpc trzeba wskazać, iż zgodnie z przyjętym orzecnictwem: „zarzut naruszenia art. 328 § 2 kpc może być usprawiedliwiony tylko w tych wyjątkowych okolicznościach, w których treść uzasadnienia orzeczenia uniemożliwia dokonanie oceny toku wyводу, który doprowadził do wydania orzeczenia lub w przypadku zastosowania prawa materialnego do niedostatecznie jasno ustalonego stanu faktycznego (wyrok SA w Białymstoku z dn. 28.03.2017 r., I ACa 878/16, Legalis nr 1595051”. W świetle powyższego, mając na uwadze, iż zaskarżone postanowienia Sądu I Instancji nadaje się do kontroli w ramach apelacji, podniesiony zarzut należało uznać za nieuzasadniony.

Sąd I instancji prawidłowo rozstrzygnął również o kosztach procesu. Zgodnie z art. 98 § 1 k.p.c. Strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). W niniejszej sprawie żądanie takie zostało zgłoszone na rozprawie w dniu 6 października 2017 r. (k. 231v). Pozwany był reprezentowany przez pełnomocnika – radcę prawnego. Pozwany wygrał sprawę, dlatego powód zobowiązany jest do zwrotu na rzecz M. S. poniesionych przez niego kosztów w ogólnej kwocie 2.417 zł, na którą składa się wynagrodzenie fachowego pełnomocnika (2400 zł) i opłata od pełnomocnictwa (17 zł). (§ 6 ust. 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu Dz. U. z dnia 28 września 2002 r. Dz.U. Nr 163, poz. 1349 z późn. zm).

Z tych względów, zaskarżony wyrok wbrew zarzutom apelacji odpowiada prawu. Dlatego też, Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację powoda, jako bezzasadną.

O kosztach postępowania odwoławczego orzeczono na podstawie art. 98 § 1, 3 i 4 kpc, art. 99 kpc oraz § 2 ust. 5 w zw. z § 10 ust. 1 pkt. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. 2015.1804) .